

Priscilla

Onder de vele gelovige vrouwen die de apostel Paulus op zijn reizen ontmoette en aan wie hij in verschillende van zijn Brieven hartelijke groeten richtte, is Priscilla een vrouw die onze bijzondere aandacht verdient. Het weinige wat ons van haar in het Nieuwe Testament gezegd wordt, is heel mooi en behartigenswaardig.

Is het niet mooi en treffend dat Fébe door de apostel 'een dienaar van de gemeente die in Kenchreeën is', genoemd wordt, dat van Maria getuigd wordt dat zij 'veel voor u gearbeid heeft', dat Tryféna en Tryfósa gegroet worden als vrouwen 'die in [de] Heer arbeiden', dat Persis genoemd wordt 'de geliefde, die veel gearbeid heeft in [de] Heer', en dat van Loïs en Eunice, de grootmoeder en de moeder van Timotheüs, het 'ongeveer geloof' wordt genoemd dat in hun woonde (zie Rom. 16:1,6,12 en 2 Tim. 1:5)?

De reden waarom Priscilla onze bijzondere aandacht verdient, ligt er dan ook niet in, dat de andere zojuist genoemde vrouwen minder in gemeenschap met de Heer geleefd en minder voor Hem gewerkt hebben, maar dat er van Priscilla en haar man Aquila iets zeer bijzonders gezegd wordt, wat van geen van de anderen getuigd kon worden.

Voor het eerst kwam Paulus met deze vrouw in aanraking in Korinthe. Op zijn tweede reis kwam de apostel, na Athene bezocht te hebben, in Korinthe en vond daar een zekere Aquila, een Jood, met zijn vrouw Priscilla, die door keizer Claudius uit Rome waren verdreven. Daar zij, net als hijzelf, tentenmakers waren van hun beroep, nam hij bij hen zijn intrek en werkte met zijn eigen handen anderhalf jaar samen met hen. Hij wilde juist daar, in het rijke en grote Korinthe, laten zien dat het evangelie van God door hem om niet verkondigd werd.

Samen met Paulus gaan zij van Korinthe naar Eféze; Aquila en Priscilla blijven daar achter terwijl Paulus naar Jeruzalem reist, om daar het komende feest te houden. Gedurende de tijd die deze beiden in Eféze doorbrachten, kwam een zekere Jood, met name Apollos, 'een welsprekend man, machtig in de Schriften' (Hand. 18:24), in Eféze aan. Deze begon onmiddellijk vrijmoedig te spreken in de synagoge over de dingen van de Heer.

Aquila en Priscilla, die zijn redevoeringen aanhoorden, bemerkten al spoedig dat hij alleen bekend was met de doop van Johannes en kunnen, gedrongen door Gods Geest, niet nalaten hem bij zich te nemen. Zij spreken met hem en leggen hem de weg van God nauwkeuriger uit. Zij maken hem bekend met het evangelie van Gods genade en wijzen hem op de gestorven en opgestane Christus. Dezelfde heerlijke waarheden en verborgenheden die Paulus hun had meegedeeld, brengen zij nu ook onder de aandacht van Apollos. Zij bewerken daardoor, dat deze ijverige en begaafde man een getrouw en gezegende werker in de wijngaard van de Heer wordt, zodat hij later, in Korinthe, met grote ernst 'de Joden in het

openbaar krachtig weerlegde en uit de Schriften bewees, dat Jezus de Christus is' (Hand. 18:28). Een mooi getuigenis!

Zij laten Apollos niet in het onzekere, maar maken hem deelgenoot van wat hun harten met zo'n onuitsprekelijke vreugde vervulde en verblijdden zich in de gaven die God deze man geschonken had en die nu ook dienstbaar gemaakt konden worden tot verbreiding van het evangelie van Gods genade in Christus. Dit getuigenis wordt ons niet alleen gegeven van Aquila, maar ook van Priscilla. Zij beiden legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit.

Een nog veel mooier getuigenis geeft Paulus hun later echter zelf, toen hij, op zijn derde reis, in Korinthe een Brief aan de gemeente in Rome schrijft. Aquila en Priscilla waren, na lange tijd in Eféze gebleven te zijn, weer naar Rome vertrokken en de apostel laat hen in zijn Brief groeten als zijn medewerkers in Christus Jezus, die voor zijn leven hun hals gewaagd hebben (Rom. 16:4).

Treffender getuigenis kon van iemand niet afgelegd worden! Zij hadden om Paulus te bevrijden, hun eigen leven in de waagschaal gesteld. Zij hadden om hem alles gewaagd. Hun liefde tot de apostel was zó groot geweest dat zij zelfs hun eigen leven niet te lief geacht, maar het voor hem over gehad hadden. Groter liefde wordt er onder de mensen niet gevonden. 'Want ternauwernood zal iemand voor een rechtvaardige sterven; immers voor de goede zal misschien iemand de moed hebben te sterven' (Rom. 5:7).

Aquila en Priscilla deden dit; zij stelden hun leven voor hun broeder. En de Heer Jezus zegt dat niemand 'groter liefde heeft dan deze, dat iemand zijn leven inzet voor zijn vrienden' (Joh. 15:13).

Geen wonder dan ook, dat de apostel Paulus bij de vermelding van wat zijn geliefde Aquila en Priscilla voor hem gedaan hadden, eraan toevoegt: 'Niet ik alleen dank hen, maar ook alle gemeenten van de volken'. Paulus, zich ervan bewust dat hij door hun opofferende liefde van de dood gered was en zich één voelend met alle gemeenten van de volken voor wie hij gespaard was gebleven, spreekt uit aller naam zijn dank uit en geeft daardoor het treffendste bewijs, hoe deze liefdedaad door de Heer, zijn God, op prijs gesteld werd.

Mocht er in ons hart iets van zo'n liefde gevonden worden! Mochten ook wij, voor zover wij de Heer Jezus kennen als onze Heiland, niet alleen proberen anderen tot de kennis van Zijn genade te brengen, maar ook onze broeders en zusters op het hart te dragen, hen helpen en dragen en voor hen, met het voorbeeld van Aquila en Priscilla voor ogen, dit alles over hebben!